

kommen til Helsingfors, understregede rådets store betydning for det nordiske samarbejdes konkrete udvikling. „Parlamentens andel i det nordiske samarbejdet har icke endast varit en principiellt riktningsgivande och stimulerande verksamhet, den har även bidragit till lösningen av framför allt praktiska frågor, också många gånger i sådana fall, då nationella eller andra särintressen kommit i vägen för gemensamma nordiska strävanden“.

Per Borten om det jevne „sig“.

Statsminister Per Borten fra Norge understregede også værdien af det konkrete samarbejde: „Erfaringene hittil har vist at det er gjennom det jevne „sig“ at man oppnår mest i et samarbeid av denne art. Dette har sikkert sammenheng med at man går konkret og praktisk til verks fra felt til felt. Man har tatt opp sakene etter hvert som de har meldt seg og man har ment at saken eller sakene har vært modne for en felles løsning“. Han pegede på det gode resultat af samarbejdet i Kennedy-runden, sammenlignet med arbejdet med „pakkelsen“ på 1966-sessionen, og tilføjede: „hvis man prøver å få til en samordning på for store felter på en gang, kjører man seg lett fast. Står man overfor en mer begrenset og konkret oppgave, viser det seg lettere å bli enige om rasjonelle løsninger“.

De nordiske parlamentarikeres knappenhed.

Når Bertil Ohlin, Sverige, hørte tale om, at rådet virkede som en pres-gruppe over for regeringerne, forekom det ham, sagde han, at han så „de nordiska regeringarna som en gruppe människor som i nordiska sammanhang skrider fram med ofta ganska

begränsad hastighet. Bakom dem går nordiska parlamentariker från rådet, var och en försedd med en liten knappål. När hastigheten blir alltför låg, används denna knappål för en liten „påtryckning“. Detta har ofta ett gott resultat; hastigheten ökar. Många tänker inte på den lilla knappålen, och det är ju heller inte avsikten. Man har anledning att lyckönska regeringarna till den ökade hastigheten utan att fördenskull helt förglömma de insatser som bakom de marscherande rådsparlamentarikerna gör. Jag vil gärna ge regeringarna en komplimang för att de accepterar dessa relationer utan några som helst sura miner. De tar tvärtom då och då ett glatt språng framåt — till glädje också för oss andra“.

Overnationale organer i Norden.

I sine bemærkninger om Nordisk Kulturfond var Håkon Johnsen fra det norske Arbeiderparti inde på betragtninger om fremtidig besluttende myndighed for overnationale organer i Norden. Han mindede om, at de nordiske lande ved deres deltagelse i EFTA, FN og NATO havde givet afkald på noget af deres nationale suverænitet i gammeldags forstand for at styrke deres nationale interesser i en videre sammenhæng. Det samme måtte man regne med ved indtræden i et sameuropæisk marked. „Det er derfor interessant å legge merke til at man ikke har særlig sterke motforestillinger mot å oppgi suverenitet for de enkelte land på disse områder, mens man ofte får inntrykk av at når det gjelder overnasjonale organer på nordisk basis har man en rekke betenkeligheter, der man kommer trekkende med de nasjonale særdrag, med konstitusjonelle betenkeligheter osv“.

IV. Sager behandlet af udvalgene.

A. Sager under juridisk udvalg.

1. Ensartet nordisk lovgivning om ret til berigtigelse i radio og TV (sag A 56).

Knud Thestrup m. fl. havde foreslået, at der udarbejdedes en fællesnordisk lovgivning, hvorved det pålagdes radioorganisationerne at berigtige urigtige oplysninger, som måtte fremkomme i radio- og fjernsynsudsendelser. Efter forslagsstillernes opfat-

telse var der større behov for på lovlig vis at gribe ind over for urigtige oplysninger i radio og fjernsyn end i dagspressen, eftersom radio og fjernsyn når ud til en langt større kreds af personer end selv aviser med stort oplag. Dertil kommer, at radiofonis og televisionens monopolstilling i de nordiske lande måtte forpligte det offentlige til at skabe en betryggende ordning på dette område.